

men hyad enten den nu er raadgivende eller lovgivende, saa har det dog i dette Tilfælde ikke en saa overordentlig Betydning; thi Spørgsmaalet er kun, om vi i denne korte Tid skulle holde paa vor Myndighed eller ikke.

Tscherning: Jeg kan ikke nægte, at det har forundret mig, at det ærede Udvalg i denne Sag har reist en Dvæstion, som slet ikke forelaa, som kun kan bringe til Forviklinger og som ikke kan løses, og det har allermeest undret mig, at det har reist denne Dvæstion ligeoverfor den Udtalelse fra Ministeriets Side, at Finantsloven, Regnskabet og Revisionen hænge sammen. Dette er gjentagne Gange indrømmet af Ministeriet i Henhold til de Betragtninger, der have været gjorte gjældende af Rigsdagen som Rigets lovgivende Forsamling. Ligeoverfor Overgangen til den nye Rigsdag, som er Monarchiets Forsatningsrepræsentation, har dette Spørgsmaal gjentagne Gange været reist, og det har altid af Ministeriet været indrømmet, at Finantsloven og Revisionen hænge sammen, at Regnskabet er en Heelhed, der ikke kan deles eller adskilles. Og nu kommer et Udvalg af vor egen Midte og kaster en saa forunderlig Dvæstion herind, og det paa en Tid, hvor Rigsdagen hævder sin Ret med Hensyn til Handlinger, der ikke vedrøre Kongerigets særlige Anliggender; vi have der fastholdt en Ret, som jeg paastaar vi have, den igjennem en Rigsretsdom, en Heelstatsdom at dømme over de Ting, der foregaae. Denne Ret have vi fastholdt, og nu ville vi opgive den i denne Retning; det er en Feil, det er en Modsigelse, hvori vi have kastet os ind, thi vort Censurinstitut, vort Revisionsinstitut er en Domstol i første Instants, der paa vore Begne skal dømme, om Finantsloven er bleven holdt eller ikke, og jeg for min Part skulde derfor meget have ønsket, at der havde foreligget et Mittel til at bringe denne Sag til en klar Afstemning, saaledes at vi, da dette Spørgsmaal nu engang er kastet ind, kunde komme til en klar Erkjendelse af, at vi ikke drømme os over paa et Gebeet, hvor vi ikke høre hjemme, men have Ret, naar vi erklære: Finantsloven er af os voteret som en Heelhed, og det skal ved

Hjælp af det Institut, vi grundlovmæssig besidde, paavises, at den bliver overholdt som en sand og virkelig Lov. Finantsloven og Statsrevisionen for det samme Aar hænge sammen som uadskillelige Dele, ellers skulle vi ikke give 1600 Rb. for et Arbejde, som ikke er mere end 1200 Rb. værd. Jeg troer, det er ufuldstændige Anskuelser med Hensyn til Revisoratets Betydning og en ufuldstændig Udvøelse af Revisoratets Pligter, der have bragt os til de Forhandlinger, vi i Dag ere komne til. Jeg er meget enig med det ærede Medlem, der først reiste denne Dvæstion, i, at Revisoratets Dom over Regnskabsagerne foreligger Rigsdagen, jeg vil ikke alene sige ikke i en beqvem Form, men ikke i den rette Form, thi Revisoratet skal efter min Mening — og jeg troer ikke, at der i Instruxen er Noget til Hinder derfor — forelægge Udbyttet af Revisionen i Form af Dom og Beslutning, saa at Rigsdagen ikke har Andet at gjøre end i enkelte Tilfælde — og naar den har Tillid til sit Revisorat, bør de i det Hele være enkelte — at forandre denne Dom. Rigsdagen bør saa lidt som muligt komme til at forandre Dommen og saa ofte som muligt give den sin Bekræftelse, thi derved faaer Revisoratet først sin rette Betydning. Vi have udviklet os i Løsningen af en Masse underordnede Spørgsmaal, der vel i Formen skulle løses af Rigsdagen, men i Virkeligheden skulle være løste af Revisoratet. De skulle i Formen løses af Rigsdagen, fordi vi præterdere, vi paastaar, at det er os, der give Decharge for Regnskabet; man kan vel sige, at denne Paastand ligger for mellem os og Regjeringen som en bestridt Dvæstion, men vor Paastand er der, og denne Decission, denne Afgjørelse af Regnskabet ligger deri, at vi, om det skulde være, en bloc stemme over alle de Punkter, hvor der er et Forslag til Decission, som ikke er aabenbart uundforligt eller vagt. Naar det ærede Medlem, der har talt først i denne Sag, har bemærket, at man ved at lade Revisorerne møde med Finantsudvalget skulde komme til en Praxis, som i det Hele kunde blive fulgt ved Indbringelsen af Revisoratets Antegnelser i Rigsdagen, saa nægter jeg paa ingen Maade, at det kunde være til Gavn, at Revisorerne og Finantsudvalget confererede med hinanden;